

Е, добръ — разгърнете тогава малкото книжле на Церковски и прочетете напр. — *Гиздосия* . . . или *Похвала*, хубавитѣ картинки: *На разсъмване*, *Ловець* . . . Замислете се тогава надъ тѣхъ. Или не — недѣйте се замисля, а отворете прозореца и погледнете навънъ къмъ хубавия свѣтъ, къмъ горитѣ и полетата, къмъ далечния хоризонтъ, надъ който трепти есеното слънце . . . Вземете тогава едно хубаво книжле и полетете на вънъ. Какъ леко се диша и работи!

Не, ако моятъ малкъ приятелъ знаеше български — шѣхъ да му пратя *Роснитѣ капки* на чича Церковски, за да се посмѣе и порадва отъ сърдце, та да извика:

— Господи, — какъ хубавъ е свѣта, какъ хубаво е да се живѣе!

За родния край — отъ Христо Цаневъ-Борина.

Сбирката иде на врѣме. За родния край, раздробенъ и измжченъ въ послѣднитѣ войни, за нашия хубавъ роденъ край, за неговитѣ тучни ниви и сочни ливади; за неговитѣ долини, изъ които се носи леката утрина мъгла и шуртятъ пѣнясти потоци; за буквитѣ му и джбови гори, за тѣхнитѣ приказки, за тѣхнитѣ самодиви и птички; за балканскитѣ му усои; за разработенитѣ му плодородни полета и градини, посѣяни съ примѣренъ селски трудъ; за неговитѣ скърби, за стари гробове, нови радости и пѣсни — за тоя роденъ край!

Сбирката захваща съ една пѣсенъ подъ сжщото заглавие. Пѣвецътъ е на чужбина, но неговото сърдце се свива съ мъжа „за родния край“. И той си спомня тамъ, въ студената чужбина, спомня си и селската рѣчица, и кривия брѣстъ, подъ който се е подсланялъ въ дъждъ, и скитането съ